

**Volkszanger en
voormalig prof- en
zaalvoetballer
John de Bever**

‘Ik heb ’t meest met gewone mensen’

Van de middenstip in België naar de arena van Rotterdam Ahoy op 30 september; John de Bever (58) legde een lange weg af naar zijn huidige meezingsucces. Maar hij behield zijn toegankelijke karakter. De beste zaalvoetballer ter wereld van 1997, wiens lach je niet van het gezicht krijgt, over de vijftien jaar met zijn partner: “Je moet er niet bij een zuchtje tegenwind mee kappen. Ik geef Kees altijd maar gewoon gelijk, dat is de beste remedie.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Bever wonen in kleine familiegroepen, maximaal vijf.

“Deze Bever niet. Tenminste, niet als jonge knaap. Ik heb drie zusjes, had een vader en een moeder. Samen vormden we een ouderwets volksgezin dat niet rijk was en snel tevreden. Tien jaar lang elke zomer naar Oostenrijk en thuis alles met elkaar bespreken. Bijvoorbeeld over het ontlopen van winterse vakanties in dat land. Ik ben geen skiër, vind wintersport niks aan en ben slechts één keer wezen rodelen. Nam ik de verkeerde plek in op de piste en gleeed ik veel te hard naar beneden. Ik heb mezelf er halverwege maar vanaf moeten werpen en scheurde een spier. Een eng moment. Nu zoek ik het gevaar niet meer op. Bungeejumpen, parachutespringen, mij niet gezien. Ik behoud graag de controle.”

Bever slaan bij gevaar met hun staart op het wateroppervlak.

“En ik gooi mijn agressie eruit tijdens een potje voetbal. Je moet het wel heel erg verkeerd doen, wil je met mij ruzie krijgen. Ik heb

‘Het spelletje is een show geworden. Voetballers slaan op de grond alsof de ziekenwagen moet komen en een minuut later staan ze weer op’

dan ook nog nooit een klap uitgedeeld of iemand een elleboog gegeven, maar tijdens wedstrijden ben ik een beest. Elke week ben ik weer arrogant, irritant en klap ik er vol op. Ik verander echt als persoon, omdat ik simpelweg wil winnen. Niet door te vechten, wel door mijn mond te gebruiken en tegenstanders te irriteren zodat ze fouten gaan maken. Ik ben dan wel bijna 60, die jonge gasten willen allemaal nog tegen mij spelen.”

Waarom?

“Omdat ze weten dat ik de beste zaalvoetballer ter wereld geweest ben. Tegenover zo iemand wil je natuurlijk wel tekeergaan. Maar als ze dan met 7-2 verliezen en ik vijf goals maak, dan zouden ze

zich eigenlijk moeten schamen. Die jongens kunnen in mijn ogen beter gaan korfballen. Ik verloor op mijn 20ste niet van een man die drie keer zo oud was. Nu kan dat blijkbaar wel. En na afloop gaan ze nog vrolijk naar huis ook.”

Een andere generatie...

“Dat is een ding dat zeker is. Tegenwoordig wordt alles gefilmd, vooral in het profvoetbal. Dan zien ze zich tijdens de wedstrijd al terug op schermen in het stadion of 's avonds op televisie en denken ze allemaal dat ze Johan Crujff zijn. Het spelletje is een show geworden waarin spelers zich heel anders zijn gaan gedragen. Ze slaan op de grond alsof de ziekenwagen moet komen en een minuut later staan ze weer op. Als Willem van Hanegem vroeger naar zijn enkel greep, schrok heel Nederland zich dood. Bang dat hij er misschien af zou moeten.”

Wat vind je van de VAR?

“Die mogen ze van mij meteen afschaffen. Het maakt 't voetbal helemaal kapot. Minutenlang wachten om te zien of een bal misschien een centimeter buitenspel is. Ga gewoon spelen en accepteer dat je de ene keer mazzel en de andere keer pech hebt. Daarnaast denk ik dat ze terugspelen op de keeper en tijdrekken ook moeten verbieden. Daar krijg je uiteindelijk veel betere voetballers van.”

Zijn die er niet meer dan?

“Er is nog heus wel kwaliteit, maar we hebben een tekort aan echte vedettes. Je hebt er maar een paar, zoals Messi en Ronaldo, maar →

De zingende spits

Vader Abraham, oftewel Pierre Kartner, stond tijdens de Nijmeegse Vierdaagse van 1979 aandachtig te luisteren naar de toen nog 14-jarige John de Bever (1956). Het nummer *Als ik later eens trouw*, dat hij vervolgens voor hem schreef, bereikte in maart 1980 de tipparade. Er volgden nog drie singles en een elpee voordat John zijn pijlen op een ander doel richtte: het veld- en zaalvoetbal. In die laatste tak schopte hij het zelfs tot het Nederlands elftal (28 interlands, 18 doelpunten) en werd hij in 1997 uitgeroepen tot 'Beste zaalvoetballer ter wereld'. Begin jaren 90 richtte hij zijn eigen zaalvoetbalteam De Bever Boys op. In 2006 besloot hij het duet *Toen kwam jij op te nemen met Anny Schilder* en sindsdien gaan rennen en kwelen weer hand in hand. Helemaal toen zijn grootste hit *Jij krijgt die lach niet van mijn gezicht* in 2017 door het Nederlands vrouwenelftal officieus werd geadopteerd als teamsong, tijdens het EK in eigen land. Oranje sleepte zijn eerste titel binnen en John kon niet meer stuk. John scoorde 32 Single Top 100-hits en is een graag geziene gast in het praatprogramma van Wilfred Genee, Johan Derksen en René van der Gijp. In 2021 maakte John zijn opwachting in *Expeditie Robinson*, wat leidde tot een eigen reallifesoap op RTL 5. Een jaar later behoorde hij daarmee tot de laatste drie genomineerden voor de Gouden Televizier-Ring. Verder dook hij op in *De grote kleine Sinterklaasfilm*, *Secret Duets* en *The Passion 2023*. In 2009 trouwde hij met zijn huidige manager Kees Stevens. Tussen 2015 en 2021 woonde zangeres Marianne Weber bij hen in.

vroeger hadden Ajax, Feyenoord en PSV er bijna elf tegelijk op het veld lopen. Daar zat dan één aanvoerder tussen waar je naar luisterde en de rest hield netjes zijn mond. Nu wijzen zelfs de backs om het minste al met het vingertje.”

Mag dat niet dan?

“Je wordt back gezet omdat je het slechtst kunt voetballen. Aan hen enkel de taak om de bal af te pakken van de tegenstander en zo snel mogelijk af te geven aan iemand met meer kwaliteiten. Dat werkt. Niet dat totaalvoetbal van nu, waarin een verdediger veertig keer

naar voren komt lopen en het dan laat afweten. Als iemand dat bij mij deed, dan stuurde ik hem meteen weer terug. Ze lopen toch alleen maar in de weg.”

Zit er veel verschil tussen zaal- en veldvoetbal, waar je ook eventjes speelde?

“Ik heb in België twintig jaar op gras gestaan voordat ik bij Dordrecht '90 terechtkwam, maar dat weet blijkbaar niemand. Hans Kraay benaderde mij voor een overstap naar eigen land, maar daarvoor combineerde ik zaal en veld. Het is dus helemaal niet zo

dat ik vanuit binnen naar buiten ben gegaan, maar ik laat de mensen maar denken wat ze willen.”

Hoe goed ben je in de derde helft?

“Daarin ben ik best gezellig. Lekker zingen en een biertje erbij. Behalve als we verloren, maar dat gebeurde gelukkig niet zo vaak. We werden elk jaar toch wel kampioen. De derde helft ging vaak zo lang door dat ze ons bij wijze van spreken naar huis moesten slepen. Nu gaan voetballers na de wedstrijd meteen naar huis en is de kantine leeg. Er spelen tegenwoordig veel Marokkanen in de

zaal en die blijven nooit zo lang hangen. De sfeer wordt minder en ik mis de gezelligheid.”

Die vind je nog wel op het podium. Zelfs een dag na je vaders overlijden in juni.

“Dat was zijn keuze, dus die respecteerde ik. Vijftien jaar lang kwam ik elke dag bij hem en hij maakte me duidelijk dat het leven gewoon doorgaat. Ook na zo'n verdrietige gebeurtenis. Ik ben dus een paar uur na zijn dood gewoon weer gaan zingen. Bovendien heb ik er vrede mee. Vrienden van me zijn hun kinderen verloren, maar

deze man heeft met 86 jaar een mooi leven gehad.”

Lijk je veel op hem?

“Qua gezicht sowieso. Ik kan niet zeggen dat ik van de melkboeren. Ook heb ik zijn nuchterheid overgenomen. Pa was altijd heel trots. Op het voetballen én het zingen, waarmee ik op mijn veertiende werd ontdekt door Pierre Kartner. Ik werd zijn afgod en hij mijn superheld. Hoe ouder ik werd, des te meer dat groeide. Niet dat hij zijn vreugde heel overdreven liet blijken. Dat wist en voelde ik gewoon. En andersom hij van mij ook. We hebben ook nooit woorden gehad. Ik ben wat dat betreft eigenlijk gewoon een zondagskind. Gelukkig, gezond en ik pluk de dag.”

Zelf kreeg je nooit kinderen...

“Ik heb daar op latere leeftijd pas over nagedacht en inmiddels ben ik er te oud voor. Misschien is het maar goed ook dat ik nooit vader ben geworden, want ik zou mijn zoon of dochter veel te beschermend hebben opgevoed. Veel te panisch dat er iets met hen zou gebeuren en bij wijze van spreken al in staat om van een flat te springen als hun iets zou overkomen. Als oom gaf ik mijn neefjes en nichtjes vroeger geld om naar McDonald's te gaan wanneer we zouden gaan schaatsen. Dan konden ze tenminste niet door het ijs zakken. Ook voor hen was ik beschermend. Nu zijn ze in de dertig en veertig en redden ze zichzelf wel.”

Dan maar een hond?

“Had je me dat tien jaar geleden gevraagd, dan wilde ik daar niets van weten. Inmiddels heb ik al net zo lang een herdershond en ook al zes jaar een boeiertje en daar ben ik van gaan houden. Ze geven je onvoorwaardelijke vriendschap en reageren net zo enthousiast als je na vijf minuten thuiskomt als dat je een week bent weggeweest. Als iemand mijn honden ooit een schop verkoopt, dan krijgen ze

met mij te maken. Ik kan me geen leven zonder hen meer voorstellen.”

Binnenkort staan jij en je partner Kees in Ahoy met een concert waarin de bezoeker de ster van de avond is. Leg eens uit.

“Er staan geregeld mensen bij ons voor de deur om ons even te zien en die huiskamersfeer brengen we straks naar het toneel toe. Onze interactie daar is een cadeautje voor ons publiek en lijkt een beetje op de zoete inval die je in onze reallifesoap ook ziet. Voor Ahoy is het te groot, maar in onze theater-tour vanaf januari gaan we het publiek veel vragen laten stellen en een gezellig bingootje spelen. Nu is het eerst tijd voor een groot meezingfeest met gasten als Wilfred Genee, Johan Derksen en Lee Towers.”

En BBB-voorzitter Caroline van der Plas met een boerenmedley.

Hoe heb je haar zo ver gekregen?

“Met één telefoontje. Ze is een vriendin van ons en vertelde dat ze tien kaarten had gekocht. Tja, dan kun je net zo goed ook even de bühne opklimmen om een moppie mee te zingen, nietwaar? Ze is een spontaan volksmens uit een rijtjes-huis in Deventer en past daarom heel goed bij ons. Laatst ben ik bij →

‘Maar goed dat ik nooit vader ben geworden, want ik zou mijn zoon of dochter veel te beschermend hebben opgevoed. Veel te panisch dat er iets met hen zou gebeuren’

haar gaan oefenen en deze week komt ze dat bij ons doen. Ze wil ook met ons mee op vakantie naar Altea in Spanje, maar durft niet te vliegen. Zij en haar zoon komen daarom per auto achter ons aan.”

Het vierde seizoen van je real-lifesoap is onlangs van start gegaan. Waak je ervoor niet in herhaling te vallen?

“Als mensen dat gaan roepen, dan stop ik er onmiddellijk mee. Net als wanneer we gescripte dingen moeten gaan doen, zoals de Meilandjes die een hotel kopen en opknappen. Het klinkt misschien arrogant, maar ik denk dat het succes van onze serie is dat we leven zoals 80 procent van de Nederlandse bevolking leeft. De ene zit tv te kijken en de ander stofzuigt. En ja, ik ben dan toevallig zanger en daardoor zeer bevoorrecht. Ik mag het mooiste beroep uitoefenen dat er maar bestaat en ontmoet elke dag leuke mensen.”

Het legt jullie, met een nieuw huis van 775.000 euro, geen windeieren.

“Kees wilde een eigen kantoortje en dus komen de verhuisdozen weer tevoorschijn. Of het de laatste keer is? Kees kennende niet. Maar ach, als we elke keer weer een stapje hoger gaan en hij heeft het fijn, dan maakt het mij niet zoveel uit. Ik ben al tevreden met een bank en een televisie, maar hij is wel degene die straks achterblijft. Ik ben twintig jaar ouder en ga in principe als eerste dood. We werken er hard voor – al tien jaar lang 300 keer per jaar – en hebben nog nooit een optreden afgebeeld.”

Wat betalen we voor een half uurtje John de Bever?

“Dat maakt toch niet uit, joh? Wie wil dat nou weten?”

Ik...

“4000 euro. Omdat het anders niet te doen is. Ik kan maar acht of negen optredens in een weekend doen. Ga ik omlaag, dan zijn het er met gemak twintig.”

Vergeleken met andere artiesten valt dat bedrag nog wel mee.

“We hebben heel lang zelfs nog minder gevraagd, maar dit is nu wat het is. Uiteindelijk wil ik mezelf ook niet de markt uit prijzen door extreem omhoog te gaan. Ik wil betaalbaar blijven voor de gewone mens die je gewoon tegenkomt in de supermarkt. Dat is mijn publiek en dat zijn ook de mensen waar ik gevoelsmatig het meest mee heb. Daar wil ik graag voor zingen. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg. Boekers staan bijvoorbeeld weleens raar te kijken als ik helemaal alleen bij een optreden kom aanrijden. Waarom niet? Een timmerman of

gens geen afgevinkte prestatie op een lijst is, of zo. Daar is Kees meer mee bezig. Ik hoop dat het allemaal goed gaat, maar het is niet zo dat ik er niet van kan slapen.”

Kees en jij zijn vijftien jaar samen...

“In die periode zijn we volgens mij niet heel veel veranderd. We kunnen ook veel van elkaar hebben. Lezen en schrijven met elkaar. En er niet bij het minste zuchtje tegenwind mee kappen, want dan hadden wij dat al zeker 500 keer kunnen doen. Ik geef Kees altijd maar gewoon gelijk, dat is de beste remedie. Hij kan het namelijk

‘Vriendin Caroline van der Plas had al kaarten gekocht voor Ahoy. Tja, dan kun je net zo goed ook de Bühne opklimmen om een moppie mee te zingen’

dokter heeft toch ook geen chauffeur? Zij kunnen bovendien veel meer dan ik. Ik stel niet zoveel voor, zing enkel maar liedjes. We moeten het dus allemaal niet te veel overschatten en overdrijven.”

Hoe gaat het met Marianne Weber?

“Die vraag begint flauw te worden. Ik hoop dat het haar goed gaat. Ik heb haar al heel lang niet meer gesproken en las dat ze gestopt was met zingen. Mocht ze ooit een comeback willen maken, dan is ze van harte welkom.”

Om samen Jij krijgt die lach niet van mijn gezicht te zingen?

“Dat niet, en daarnaast heb ik twaalf albums met zestig andere singles gemaakt. Maar eerlijk is eerlijk: die hit heeft me wel een mooi leven gegeven. Dat zal ik niet ontkennen. Nu staan we zomaar weer in Ahoy, wat overi-

niet over z'n hart verkrijgen om sorry te zeggen, al zit hij tien keer fout. Zo koppig is ie. Hij weet dat ik gelijk heb, want hij begint nu niet voor niks zo hard te lachen.”

Je bent een enorme hypochonder. Is dat een belangrijk gespreksonderwerp tussen jullie?

“Sterker nog, Kees kwam met een weddenschap dat ik het geen dag zou uithouden zonder mezelf af te vragen of ik iets onder de leden heb. Ik laat vier keer per jaar mijn bloed prikken en als iets niet goed voelt, dan ga ik naar een dokter. Die mensen zitten er toch niet voor niks? Misschien is het de vermoeidheid door mijn werk dat ik me zo onrustig maak. Buiten een auto-ongeluk op mijn negentiende heb ik nooit iets ernstigs gehad. Niet gewond, geen enge ziektes. Maar wat niet is, kan nog komen. Ik vind dat je daar altijd rekening mee moet houden.” ←

